

Ved at drage Grænsen her vil man ogsaa fra Forsørgelseskrav unddrage den Del af Samfundet, der enten helt eller for en væsentlig Del lever af andres Arbejde, hvilket sikkert maa anses for at være fuldt ud retfærdigt, medens det ombendt maa erkendes, at de, som udelukkende ere henvisne til at ernære sig og sine ved eget personligt Arbejde, naar de ved Ulykkestilfælde helt eller delvis berøves Arbejdsveenen, have Krav paa en passende Forsørgelse af Samfundet.

Følge denne Opfattelse er det naturligt, at Mindretallet i sit Forslag kun har taget ovennævnte Hensyn og har set bort fra alle andre vilkårlig dragne Grænser. Ganske vist maa der ogsaa her drages et Skel mellem dem, der komme ind under Loven, og dem, der holdes uden for, men ved ikke at sætte dette Skel for lavt kan man undgaa, at nogen, som med Rette kan rejse Krav, bliver udelukket.

Om Mindretallet og dets Meningsfæller have været heldige i saa Henseende, naar Grænsen er sat ved en Indtægt af 2,000 Kroner, kan der disputeres om. Mindretallet har jo ogsaa under Diskussionen baade i Folketingsalen og i Udvalget stillet dette Spørgsmaal fuldstændig aabent. Det er derfor ret misvillende af Udvalgsflertallet i Betænkningen væsentligt at bygge sin Modstand mod Mindretallets Forslag paa ovennævnte og andre deraf følgende Tal. Det havde været rigtigere, om Flertallet mere indgaaende havde forsøgt at imødegaa det Princip, hvorpaa Mindretallets Forslag er bygget, og ikke saa meget bekræftiget sig med de af dets Detailler, der let kunne forandres uden at selve Princippet angribes.

Naar Mindretallet ikke har stillet Endringsforslag i Overensstemmelse med det ovenfor anførte Princip eller har fastholdt det af det og dets Meningsfæller oprindeligt stillede Forslag, ligger dette i, at Flertallet saa afgjort udtalte sig imod selve Princippet, at man maatte anse det for ganske umuligt for Tiden at føre det videre. Stillingen i Udvalget var desuden den, at Flertallet stod paa det Standpunkt, at for saa vidt nærværende Mindretal, der maa betegnes som særlig Talsmand for Arbejderklassens Interesser, stillede sig imod enhver anden Maade at begynde en Løsning af det foreliggende, for et meget stort Antal Arbejdere saa vigtige Spørgsmaal paa, saa vilde man lade Sagen falde.

Ansvarer herfor har Mindretallet ikke villet paatage sig, og dets Virksomhed har derfor, efter at dets Forslag var forkastet, været rettet paa, at gøre det foreliggende Endringsforslag saa acceptabelt for Arbejderne som muligt. Dette er langt fra lykkedes i det Omfang, ønskeligt var, hvorfor Mindretallet maa forbeholde sig sin Stilling over for Enkelthederne i Forslaget, ligesom det tager et almindeligt Forbehold over for Flertallets Udtalelser i Betænkningen. Navnlig maa man henlede Opmærksomheden paa Nødvendigheden af, at de tilstatedkomne, der ikke ere Medlemmer af en Sygekasse, erholde Hjælp fra det samme Tidspunkt, hvor Sygekassehjælpen begynder, og at der stables en virkelig Garanti for, at de erholde de Forsørgelsesbeløb udbetalte, som tilsiges dem i Forslaget, eventuelt gennem en Statsforsikringsanstalt. Ligeledes kan Mindretallet ej heller finde den Maade, hvorpaa Arbejdsraadet sammensættes, tilfredsstillende.

Angaaende det som Bilag medfølgende „Forslag til Lov om Understøttelse til Arbejdsinvalider efter Ulykkestilfælde under Arbejdet“ finder Mindretallet Anledning til at udtale, at hvor meget det end kunde ønske, at alle Arbejdere erholdt et Krav paa Understøttelse efter Ulykkestilfælde, kan det dog ikke finde det rigtigt at føre Princippet i Lov af 9de April 1891 om Alderdomsunderstøttelse over paa disse Forhold, med mindre man fra denne Lov kunde fjerne en hel Række Bestemmelser, som nu medføre, at Hjælpen maa betegnes som Fattighjælp uden denne Hjælps sædvanlige retslige Virkninger. Mindretallet ser imidlertid i dette Forslags Fremkomst en Indrømmelse af, at man maa komme til en almindelig Understøttelse af forulykkede uden for Fattigvæsenet, og altsaa en indirekte Anerkendelse af den ledende Tante i det af Mindretallet og dets Partifæller oprindeligt indbragte Lovforslag.

Bertelsen (Vejele N. 5. B.).

Bramsen,
Ordfører.

Mfr. Christensen.

J. C. Christensen,
Formand.

L. Christiansen. Harald Jensen. J. Jensen. P. Jørgensen, Rædt. Th. Larsen.
Sekretar.

Lohmann.

Moestrup.

Dusen.

Rasmussen.

Scavenius.